

ja suur mees wimats jooksma panni ja kulu-
tasid temmale temma rummalust ja kurja meet
ette.

Xgga metsa ülles pahha melega Kol-
jati wašto: „Sinna hirmus loom ja laisk in-
nimenne, kes sa muido ümber hulgud ja ei
wiitsi tööd tehha! Mis on sesinnane waikne
rahwas sulle teinud, et sa nende maead ja
linna olled árra áwwitanud ja ommeti ei oska
sa omma suurde kätte ja jalga dega, mitte ühte
kohtagi ülles ehitada, kui minno rahwas
isse”!!!

Tahhad sa nüüd teada, armas luggeja, kes
se Koljat olli? siis koštan sulle: se olli üks
innimenne, nenda suur kui sinna ja minna ja
lin ja rahwas on sippelgad ja Jummal on se
metsa üllem, kes keik läbbi ja läbbi ndáb ja
sedda mitte ei tahha, kui innimenne Temma
lomadele waewa teeb; olgo nüüd sippelgas ehk
mu teine loom ehk lomake, sest nemmad ðhka-
wad ka omma Loja pole, kes neid, sind ja
mind on tonud.

Jummal keigil ello annab,
Issa wiſil murret kannab
Neile tööd ja seisust seab,
Iggauhete armsaks peab. —
Innimese kurri südda
Saggedast teeb neile hådda,
Et kül Jummal kurja keelnud,
Mis Ta ommas sõnnas öölnud.

Rahha fastike pöldus.

Waene pöllomees Ado, kellel naene ja kuus
last ollid, kündis pöllö peal ja olli seal jures
sures murreš, ning móttles isseenenes: „Kes
toidab minno lapsed ja annab neile leiba, kui
mind ennam ei olle, mis, praego jubba raske
kül on murreteda?

Kui ta nüüd veel móttete ja murre sees
eddasi kündis, kõllises wašto adra rauda mid-
dagi ja hobbune jái seišma. Ta tõstis adra
üles ja sellega ühtlaſſe ka fastikest, mis raud-
pladiga ülleüldes olli árra lõddud. Kui ta fasti